

[Foss.]

krav på, at pengene anvendes bedst muligt til fordel for dem selv. Jeg formoder, at de højtærede ministre mener, at dette netop opnås ved de foreliggende lovforslag. Jeg tillader mig dog at erindre om, at man fra mange sider kræver, at staten skal gennemføre besparelser overalt, hvor det er muligt. Danmarks valutasituation opfordrer ikke til at sætte forbruget op, og vi er mange, som mener, at skattebyrden er stor nok. Under de nylig afsluttede forhandlinger om forbrugsafgifter afviste den højtærede finansminister en nedsættelse af visse afgifter, som efter vor mening i høj grad trænger til nedsættelse. Dette kan kun efterlade det indtryk, at staten ikke har råd til nogen udgift, som ikke er absolut nødvendig. Hvor smukke de formål end er, man nu vil yde tilskud til, kan jeg ikke anerkende, at disse tilskud er absolut nødvendige, og det er derfor ikke i præmiebetalernes interesse, at pengene bruges som foreslået.

Staten har i forvejen store udgifter, til f. eks. civilforsvaret, hvis opgaver ligger nær op ad de krigsforsikringsopgaver, hvortil pengene er indbetalt. Der kunne heri ligge en særlig motivering for, at staten beholdt de 16 mill. kr. — hvis en motivering da er nødvendig.

Det kan muligvis indvendes, at staten bør ikke indkassere penge, som er indbetalt til et særligt formål, og at der, hvis den gjorde det i dette tilfælde, ville skabes et mere eller mindre farligt præcedens. Jeg tvivler på, at denne ængstelse er berettiget; men hvis jeg under de kommende forhandlinger kan blive overbevist om, at det er tilfældet, er jeg meget villig til at drøfte den mulighed, at de omhandlede millioner hen sættes på en særlig fond — en fond, der skulle have samme formål som det, pengene oprindeligt var indbetalt til. Jeg kan på mit partis vegne bare ikke gå med til, at de for enhver pris skal udbetales til smukke formål, som ikke har nogen nær forbindelse med pengenes oprindelige opgave.

Jeg kan herefter slutte disse bemærkninger med at sige, at man ikke kan regne med mit partis velvillige støtte til de foreliggende lovforslag, men at vi selvfølgelig er villige til at drøfte sagen i det kommende udvalg.

A. C. Normann: Det er med en følelse af lettelse, at jeg for min del erfarer, at vi nu omsider, så længe efter krigens ophør, er nået dertil, at vi kan få likvideret krigsforsikringsforbundene fuldstændigt.

Efter de to vedkommende højtærede ministres oplysninger i forbindelse med lovforslagene må det vist erkendes, at der næppe består nogen rimelig mulighed for at betale overskuddene tilbage til de enkelte medlemmer i noget af forbundene, hvor meget det end må beklages, at dette ikke kan lade sig gøre. Jeg forstår, at de øvrige ærede ordførere har haft sympati for den tanke, at dette skulle gøres, hvis det overhovedet var muligt. Den samme forkærlighed for den tanke at føre pengene tilbage direkte til dem, der har betalt dem, nærer jeg for min del; men jeg tror, det må erkendes, at der ikke her findes nogen praktisk udvej, hvis man skal tage rimeligt hensyn til de omkostninger og den administration, der ville være forbundet dermed. Men netop den måde, hvorpå disse overskud er tilvejebragt — altså gennem præmier, som, i modsætning til de fleste øvrige forsikringspræmier, ikke har været frivillige, men lovhjemlede — medfører, at det kræver, og må kræve, en meget samvittighedsfuld overvejelse og afvejning af forskellige retfærdighedshensyn, hvorledes de tiloversblevne midler skal anvendes.

Det forekommer os, at den moralske ret i det foreliggende tilfælde må tilskynde folketinget til at gennemføre en fordeling, hvorved den størst mulige del af de godt 16 mill. kr. ledes tilbage til de samme hovedgrupper eller erhvervskredse, stort set, som har betalt pengene. Hvis de øvrige partier er enige med os i det grundsynspunkt — og jeg forstod, at man også fra anden side har anlagt dette synspunkt — skulle der ikke kunne opstå uenighed om ydelserne til de store erhvervsorganisationer, som er nævnt i lovforslagene, bortset fra enkeltheder i den interne fordeling.

Det er vor opfattelse, at de formål, hvortil organisationerne formidler pengene, må afgrænses — det er et vilkår fra vor side — således at det på dette område i selve loven sikres, at midlerne anvendes på et såvidt muligt alment grundlag i hvert enkelt tilfælde.